

sellesarnatse õnne-ratta weremisse läbbi rif-
kust tagga aiada, on sulla narri tõ, tahhab
kül rahha, agga ei anna rahha, ehk annab
tuhhande seast ühhele, ja sellelgi tihti õnne-
tusseks. Wanna „Punnapart“, sedda peab
ütleva, se olli kirjo peaga mees! Kui temma
wallitsusse aial mõnend Prantsused temma
ette rullid ja pallusid, et lotteri ehk losimän-
gimisse lubba pididi andma, — kas teate, mis
Napoleon vastas? „Igga innimesel, ütles
temma, on ommad maksud maksta, agga
narridel polle weel mitte. Olgo lotteri-
mäng nende maks, mis muidogi keige ras-
kem saab ollema.“ Nenda ütles Napoleon,
ja tal olli wägga õigus. — Sepärrast, kui
Jummalalt õnne pallud, siis ärra pallu mit-
te, et saiapullid ja fuldpenningid taewast pea-
wad saddama. Se ei to sulle mitte kasso;
agga pallu kallist terwist ja et Jummal so
werrewaewa wõttaks õnnistada, ja mis sa
nenda isse tenides ossaks soad, sulle hoida.
Kuffub mõnne teisel foggematta pärrandus
rüppe, kus ta mingisuggust waewa polle näi-

nud: ärra olle mitte kadde! Ei olle keif fuld,
mis hiitgab; ei olle keifil rahho, kes raswa-
sed on. On so kuffur ka pissufe, murretse
agga selle eest, et kurrat mõnda üllekohto kop-
pikut teiste wahhele ei pista! Need tungiwad
kufrust wälja, jätwad su lahti ja teised jook-
wad ka takka järrele. Sepärrast panne tähhe-
le: Wõerad weised ei seisa meie kar-
jas. „Üllekohhus ei seisa kottis —
Agga omma tenitud leib on maggus.“

„Sead sõbrad hädda sees, on kui sulled
tule kões.“

Jälle üks kallis wanna sanna ja selge, nago
wanna hõbbe. Kes nenda pealtse kaudo selle
wanna sanna peale watab, wõib kül pea mõt-
elda: üsna hul! Ta pöraks parrem ümber
ja ütleks: Hea sõbber hädda sees, kalub nago
tinna wees.“ Jah, agga wõtta näppust! Häid
sõbro ja wanna Kadrina rublasid polle en-
nam paljo leida. Enne olli meie wannemat-
tel wähhem sõbro, agga need ollid truid ja